

Шестдесетъ и седмий сонетъ.

Не разочарование — а безочарование . . .

По злополученъ има ли човѣкъ отъ менъ? извика
Мулла-Хасанъ, и устреми взоръ гнѣвенъ къмъ небето . . .
Мѣдрецъ съмъ ужъ . . . Ахъ, ето я тѣзъ мѣдрина велика:
Прѣдъ менъ свѣтътъ е празенъ, а въ менъ пусто е сърцето!.

Съ химери свѣтли днитѣ си мнозина позлатяватъ,
Богато имъ е подарилъ Аллахъ въображене . . .
Нѣщата само тъменъ видъ за мене притѣжаватъ,
Между двѣ бездни азъ стою, — Нищожество, Съмнѣние!.

Роденъ съмъ азъ съ ужасната тѣзъ дарба — да намирамъ
Калъ въ сѣко дѣно, ядъ задъ всѣко було да съзирамъ!
Ситъ съмъ на всичко, — безъ да съмъ узналъ що е желанье!

Безъ да страдаж — моето страданье е най тѣжко!
. . . О, има по голѣмо зло — за сщцество човѣшко —
Отъ разочарованье: то е безочарованье!

